

jeg vil afværge enhver Mistanke, saalænge den kan afværges, — giver den Erklæring, at, dersom det af mig stillede Forslag, eller et dermed beslagtet Forslag, kort sagt, et Forslag, der gaaer ud paa at sikkre Rigsretten sin selvstændige Bestaaen fulde 4 Aar igien, — det gaae med Landsstinget som det vil, — dersom et saadant Forslag maatte vinde Thingets Bifald og vinde Folkethingets Bifald og maatte worde vedtaget og worde Lov her i Danmark, saa skal det være min første Pligt at gjøre ethvert Skridt, der staaer i min Magt, for at befrie mig for det Kald, som jeg ellers som et Tillidsbeviis lægger overordentligt Værd paa, i Kaldet til for min Person at være Medlem af Danmarks Rigsret.

Justitsministeren: Jeg har havt det særdeles Held, at saavel den ærede Ordfører som den ærede sidste Taler har paaberaabt sig min Mening som en Støtte for de to Ansøelser, som hver især af disse to Rigsdagsmænd har foresøgt, uagtet de staae ganske bestemt imod hinanden, og jeg kan derfor ikke undgaae at udtale mig med nogle faa Ord om dette Punkt. Jeg troer ikke, at det, da Grundlovens Affattelse var under Forhandling, altsaa forinden den blev forelagt den i forrige Aar sammentraadte Rigsforsamling, stod ganske klart for dem, der vare beskæftigede med Grundlovens Affattelse, hvilkens af disse to Meninger der maatte være den rette, eller om nogen af disse to Meninger nødvendigviis skulde være den ene rette. Jeg troer ikke heller, at det under Rigsforsamlingens Forhandlinger om denne Paragraph er blevet ganske endeligt afgjort, om en af disse to Meninger skulde være den ene rette. Allerede under Forsamlingens Forhandlinger i forrige Aar tillod jeg mig at berøre den Tvivl, som jeg ikke kunde lade end lade faae Rum hos mig, da jeg saae, at Udvalget havde opfattet Paragraphen ganske bestemt i den ene Retning. Jeg kunde ikke lade være at berøre den Tvivl, som reiste sig hos mig, om ikke Paragraphen tillige, og med god Grund, kunde forståes paa den anden Maade. De Bemærkninger, som den ærede Ordfører har meddeelt om Sagen, maatte rigtignok forsaavidt gjøre et vægtigt Indtryk paa mig, som jeg deraf erfarede, at de Mænd, som

nu sidde i det Udvalg, som Landsstinget har nedsat over Sagen, eenstemmigt have været af den Formening, at den Fortolkning, hvorom jeg i Udfæstets Motiver har fremsat Tvivl, om den ikke kunde lade sig forene med Grundlovens Ord, aldeles ikke lod sig dermed forene. Men de Dtringer, hvormed den ærede Ordfører har ledtaget og søgt at motivere Udvalgets Ansøelse, have dog ikke ganske kunnet overbevise mig. Det har navnlig under Forhandlingerne under den forrige Behandling, da jeg desværre for en Deel maatte være fraværende og derfor ikke var istand til at tage Ordet, — det har navnlig under disse Forhandlinger forekommet mig, som om Beviset slet ikke blev givet for denne Sætnings Rigtighed, men tværtimod som om Tvivlen blev meget bestrykt ved den ærede Ordførers Dtringer. Han sagde nemlig, at det er ganske vist som Medlemmer af Landsstinget at de Paagjældende vælges til Medlemmer af Rigsretten, og, naar denne Egenskab fordres for at Valget kan være gyldigt, saa maa det formeentlig ogsaa antages, at den samme Egenskab udfordres, for at den Valgte derefter kan udføre det Hverv, som Landsstinget har betroet ham. Deri ligger netop Tvivlen, „saa maa det formeentlig ogsaa antages at den samme Egenskab fordres for at de kunne have Sæde i Rigsdagen fremdeles.“ Det er netop denne Tvivl, som ikke har kunnet opløses af Ordene i Grundloven. Dersom Grundloven vilde have bestemt udtalt den Mening, som af Udvalget er fremsat, saa maatte § 72 efter mit Skønnende med en faare ringe Forandring i Udtrykkene kunne have udtalt det bestemt. Der staaer nemlig: „Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer,“ og der tilføies strax: „som vælges paa 4 Aar.“ Dersom Grundloven havde anseet det for det Væsentligste, at de skulde være Medlemmer deels af Landsstinget og deels af den øverste Domstol, saa maatte den ikke have tilføiet strax „der vælges paa 4 Aar“, men den maatte da blot have sagt: „Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer, hvoraf Halvdelen skulle være Medlemmer af Landsstinget Halvdelen af Landets øverste Domstol“ og derpaa kunde den da have tilføiet, „de vælges paa 4 Aar;“ da kunde man ikke have misforstaaet,